

βασίλειαν τῆς Ἀγγλίας μεθ' ὧν τῶν ὑπ' αὐτὴν χωρῶν καταγομένην κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἡγεμόνος Ἑρρίκου τοῦ Γ' καὶ ἐπιμένω εἰς τὴν ἐλπίν Θεοῦ καὶ βοήθειάν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μου ἀνάγκησιν αὐτῆς.

Καὶ ταῦτα λέγων δεικνύει τὸν δακτύλιον καὶ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα ἣν ἀπέκτισε διὰ τοῦ Ριχάρδου. Τότε οἱ ἀρχιεπίσκοποι τοῦ Ὑόρκ καὶ τοῦ Καντορθερβὺ πὺν λαμβάνουσιν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ βοηθοῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν δυσχερῆ ἀνάβασιν τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ ἐπεκάθισεν, ἀναγορευθεὶς ὡς βασιλεὺς Ἑρρίκος Δ'. Ἀλλὰ τὸ πολυπέθητον τοῦτο σκῆπτρον ἐγένετο αὐτῷ παραίτιον δυστυχίων καὶ θλίψεων ἀνεκδιηγήτων. Ἡ βασιλεία ἐταράσσεται ὑπὸ ἐπαναστάσεων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ κατέθλιψε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ Ἑρρίκος Δ' μόλις τεσσαράκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν, ἐξέπνευσεν ὑπὸ γήρατος παρακαίρου, βαρυνθεὶς τὴν ἰσχύϊν καὶ ἀηδιάσας ἐκ τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης ἀρχῆς, ἣν τοσοῦτοι ἄνδρες ἐπεπόθησαν καὶ ἐπέτυχαν μέχρι τέλους, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπον πολλὰκις μετανοοῦντες καὶ καταρώμενοι τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ἐφαντάσθησαν τὴν κτῆσιν αὐτῆς. Ἐτι ἐν ἀγωνίαις θανάτου εὐρισκόμενον ἐνόμιζαν αὐτὸν ἀποθανόντα, καὶ ὁ πρίγγιψ τῶν Galles ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στέμμα τὸ παρὰ τὴν βασιλικὴν τεθειμένον κλίνην.

— Ἀ! ἀνεψιέ, λέγει τότε ὁ ψυχόρραγων βασιλεὺς, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, τί δικαίωμα ἔχεις σὺ ἐπὶ τοῦ στεμμάτων τούτου, ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ σου οὐδεμίαν εἶχε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀξίωσιν.

— Κύριε, ὑμεῖς ἀπεκτίνατε τοῦτο διὰ τοῦ ξίφους· διὰ τοῦ ξίφους θελῶ καὶ ἐγὼ τὸ διατηρήσει.

— Ποίησον λοιπὸν ὡς βούλει, καὶ ὁ Θεὸς ἂς κρίνῃ ἡμᾶς· εἶθε νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἀλλ' ὁ νέος οὗτος πρίγγιψ διετήρησε τὸ στέμμα καὶ ἵνα στερεώσῃ αὐτὸ ἐπὶ πλεόν προσέθηκε καὶ τὸ τῆς Γαλλίας.

(Ἔκταται συνέχεια).

Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ ΚΑΛΙΦΗΣ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

Α'.

Ὁ Χασίδ, καλὸς τοῦ Βαγδατίου, ἐσπέραν τινὰ ἦτο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐφ' ἑνὸς ἀνακλιντροῦ. Μόλις δὲ εἶχε ἐξεγερθῇ ἀπὸ σύντομον ὕπνον καὶ ἐφαίνετο πολὺ εὐθυμός. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του μακρὰν τινα καπνοσύριγγα ἐκ ροδοξύλου, ἐν τῷ τῆς ὁποίας ἔκλειεν ὅλως εὐωδία νικοτιανῆ· καὶ ἐρρῶρα ὀλίγον καφέ, δὴ τῷ ἔχεν εἰς μαῦρος δούλος. Ὁ σάκις δὲ ἐρρῶρα, ἔφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς μακρᾶς γενειάδος του εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως. Ἦτο δὲ ἡ καταλληλότερα στιγμή καθ' ἣν ἤδυνάτο τις νὰ τὸν πλησιάσῃ, διότι ἦτον γλυκὺς τὸ ἦθος καὶ προσήνης. Οὕτω καὶ ὁ Μανσὺρ, ὁ Μέγας βεζύρης του, κατὰ προτίμησιν ἐξέλεγε τὰς σιγμὰς ταύτας, διὰ νὰ παρουσιάζεται ἐμ-

προσθεν αὐτοῦ. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν, περὶ ἧς λέγομεν, ὁ Μανσὺρ ἦλθε κατὰ τὸ σύνηθες· ἀλλ' ὅχι ὡς πάντοτε, πλὴν περιλυτός καὶ σκεπτικός.

— Διατί λοιπὸν, Βεζύρη μου, εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὁ Καλὶφης, μᾶς εἴσαι κατηφὴς σήμερον;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Βεζύρης ὑποκλινῶν ἐμ-προσθεν τοῦ κυρίου του, ἐὰν φαίνωμαι οὕτω, τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζω τὸ ὅτι ἦλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἔμπορος τις, ἔχων ὠραῖα πράγματα πρὸς πώλησιν, καὶ κατὰ δυστυχίαν τὰ χρήματά μου εἶναι ὀλίγα.

Ὁ Καλὶφης, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Βεζύρη του, ἐξαπέστειλε πάραυτα τὸν μαῦρον δούλόν του διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἔμπορον. Ἦτο δὲ οὗτος μικρὸς τις ἀνὴρ εὐσαρκὸς μελάνγχρους καὶ ρακενδύτης, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ κιβώτιον πλήρες διαφόρων πραγμάτων, ὡς μαργαρίτας, δακτύλια, ποτήρια, κτένια, πιστόλια κτλ.

Ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἐξέτασε πάντα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα, τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἠγόρασε διὰ μὲν τὸν Μανσὺρ ἐν ζευγὸς πολυτίμων πιστολίων, διὰ δὲ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν λαμπρῶν κτένιον. Καθ' ἣν στιγμήν ὁμως ὁ ἔμπορος ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ κιβώτιόν του, ὁ Χασίδ παρετήρησεν εἰς τινα γωνίαν αὐτοῦ, μίαν ταβακοθήκην καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ. Περιεῖχε δ' αὐτὴ μαῦρην τινὰ κόνιν, καὶ ἐν τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένοι λεξεῖς τινές, τὰς ὁποίας ὁ Καλὶφης καὶ ὁ Βεζύρης δὲν ἤδυνήθησαν ν' ἀναγνώσωσι.

— Τὴν θῆκην ταύτην, εἶπεν ὁ ἔμπορος, τὴν ἔχω ἀπὸ τινὰ Ἀραβὰ τὸν ὁποῖον συνήνησα εἰς τὴν Μέκκαν, δὲν ἤξεύρω ὁμως τί περιεῖχε καὶ πωλῶ αὐτὴν, ἂν τύγῃ, διὰ μικρὰν ποσότητα.

Ὁ Χασίδ, ὅστις ἠγάπα συναθροίζων ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης του παλαιὰ χειρόγραφα, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, ἠγόρασε τὴν ταβακοθήκην ταύτην. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ μέγαν εἶχε πόθον νὰ μάθῃ τί ἡ γραφὴ αὕτη ἔλεγεν, ἠρώτησε τὸν Βεζύρη του, μήπως ἤξευρε τινὰ ἱκανὸν νὰ ἐρμηνεύσῃ ταύτην.

— Χαρτέστατε αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Μανσὺρ, παρὰ τὸ μέγα τέμενος κατοικεῖ ἀνθρωπὸς τις, Σελίμης ὁ σοφὸς ἐπὶ νομομαζόμενος, ἐπειδὴ κατέχει ὅλας τὰς γλώσσας. Στείλε φέρε τον ἐδῶ, θέλει ἐννεύηται ἀναμφιβόλως τὰ μυστηριώδη ταῦτα σημεῖα, καὶ μᾶς ἐξηγήσει αὐτά.

Ὅπότεν δὲ ὁ Σελίμης ἦλθεν, ὁ Καλὶφης τῷ εἶπεν ὡς ἐξῆς.

— Σελίμη, σὲ καλοῦσι σοφώτατον, θεώρησον ἐπ' ὀλίγον τὴν γραφὴν ταύτην. . . . Ἐὰν δυνήθῃς νὰ τὴν ἀναγνώσῃς, θέλεις ἔχει εἰς ἀνταμείβην, ἐν ὠραίον τελεῖται ἐνδύμα, ἂν δὲ τὸ ἐναντίον, θέλω προστάξω νὰ σοὶ δώσωσι ραπίσματα δώδεκα καὶ εἰκοσιπέντε ἐπὶ τῶν ταρσῶν σου, διότι δὲν ἀξίζεις τὸν ὅποιον φέρεις τίτλον.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Σελίμης.

Ἐθεώρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν γραφὴν, μετέφερεν αὐτὴν καθ' ὅλας τὰς σημασίας, καὶ ἐφάνη βαθέως σκεπτόμενος· τέλος ἀνέκραξε.

— Νὰ μὲ κρεμάσουν, ἐὰν δὲν ἦναι λατινικά.

— Ἐ, καλὰ, σὺ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς λατινικά, μετὰφρασόν μας τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου τούτου.

Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνωσεν ὁ Σελίμης.

«Ὁ εὐρὼν τὴν κόνιν ταύτην, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀλάχ (θεὸν) περὶ τῆς τοιαύτης εὐνοίας του, διό-

τι λαμβάνων αὐτήν, καὶ προσφέρων μόνον ταύτην τὴν λέξιν, Μ ο υ τ ἄ β ο ρ, θέλει ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλεται εἰς ζῶον καὶ νὰ ἐννεῇ τὴν γλῶσσάν του. Διὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ δὲ τὴν προτέραν του μορφήν, δὲν ἔχει νὰ πράττῃ ἄλλο, εἰμὴ στρεφόμενος πρὸς ἀνατολὰς νὰ προσκλινῇ τρίς καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ Μ ο υ τ ἄ β ο ρ. Πρὸ πάντων ὁμοῦς πρέπει νὰ προσέχῃ μήπως καὶ γελάσῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μεταμορφώσεως· διότι πάραυτα ἡ λαμπρὰ αὕτη λέξις θέλει ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης του, καὶ θέλει διαμένει καθ' ὅλον τὸν βίον του μεταμορφωμένος ὡς ζῶον.»

Ὁ Καλῖφης γοητευθεὶς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὥρπισε τὸν Σελίμην νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς οὐδὲνα τί ἔμαθεν· ἐπρόσταξε νὰ τῷ δοθῇ μεγαλοπρεπὲς στολὴ καὶ τὸν ἀπέπεμψεν.

— Ἰδοῦ, τί θέλει νὰ εἴπῃ νὰ ἐπιτύχῃ τις εἰς ἀγορὰν, εἶπεν εἰς τὸν Μανσὸρ ὁπότεν ἔμειναν μόνοι· ὦ πόσον λοιπὸν χαίρω ὅτι δύναμαι νὰ γίνω ζῶον! Μὴ λείψῃς αὖριον, πολλὰ πρῶτ' νὰ ἦσαι ἐδῶ ἵνα υπάγωμεν ὁμοῦ καὶ ἀκούσωμεν τὶ τὰ ζῶα λέγουσιν, εἴτε εἰς τὸν ἀέρα, εἴτε ἐντὸς τῶν ὑδάτων, εἴτε ἐντὸς τῶν δασῶν.

Β'.

Τῇ ἐπαύριον πολλὰ πρῶτ', ὁ Βεζύρης ἐπαρουσιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ δεσπότου του, ὡς ἐπροστάχθη. Ὁ Καλῖφης ἔθεσεν ἐντὸς τῆς ζώνης του τὴν πολυτίμον ταμβακοθήκην, καὶ παρήτησε τὸ παλάτιον ὑπὸ μόνου τοῦ Μανσὸρ συνοδευόμενος. Διήλθον τοὺς ἀπεράντους κήπους τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔφθασαν παρὰ τινὰ λίμνην ἐνθα παρετήρησαν ἓνα πελαργὸν σοβαρῶς περιδιαβάζοντα ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ ἀνιχνεύοντα βατράχους, οἵτινες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χαρμωδῶς ἐκόαζον, ἄλλον δὲ ἱπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Τρίς χαριτωμένε μου κύριε, εἶπεν ὁ Μανσὸρ, τὴν γενειάδα μου στοιχιματίζω, ὅτι τὰ δύο ταῦτα τὰ μακρύταρσα πτηνὰ θὰ λέγουσι πολλὰ νόστιμα πράγματα· ὦ, καὶ νὰ ἐγινώμεθα πελαργοί!

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι ἀξιόλογος, ἀπήντησεν ὁ Καλῖφης, ἀλλὰ μὴ λησμονήσωμεν τὸ τί πρέπει νὰ πράξωμεν διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν προτέραν μας μορφήν. Ἄς ἴδωμεν. «Νὰ προσκλινώμεν τρίς πρὸς ἀνατολὰς καὶ νὰ προσφέρωμεν Μ ο υ τ ἄ β ο ρ. Προπάντων μὴ πειραθῇς νὰ γελάσῃς, διότι ἐχάθημεν.

Ἐνῶ οὕτω συνωμῖλουν, ὁ ἱπτάμενος πελαργὸς κατήλθεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης. Ὁ Καλῖφης ἔσπευσεν ἐξάγων τὴν ταμβακοθήκην του ἐκ τῆς ζώνης του καὶ λαβὼν μίαν δραγμίδα ἐκ τῆς περιεχομένης μαύρης κόνεως, ἔδωσε τὴν ἡμίσειαν πρὸς τὸν Βεζύρην, καὶ συνάμα ἐπρόφερον «Μ ο υ τ ἄ β ο ρ.»

Πάραυτα αἱ κνῆμαι αὐτῶν συνεστάλησαν καὶ κατέστησαν ἐρυθραὶ καὶ ἰσχναί, τὰ δὲ κιτρινωπὰ τοῦ Καλῖφου σανδάλια μετὰ τῆς περισκελίδος του μετεβλήθησαν εἰς κνήμας πελαργοῦ, οἱ βραχιόνες του ἔγιναν πτέρυγες, ὁ αὐχὴν του ἐπεκτάθη ἐπὶ ἡμῖσι πῆχυν, ἡ γενειὰς του ἐχάθη, τὸ δὲ σῶμά του κατεκαλύφθη ὑπὸ πτερῶν.

— Ὁραῖον ράμφος ἔχεις Βεζύρη· καὶ μὰ τὸ γένειον τοῦ προγῆτου δὲν μ' εἴτιχε νὰ ἴδω παρόμοιον.

— Ταπεινότατα σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μανσὸρ, κύπτων μέχρις ἐδάφους τὸν αὐχένα του. Κ' ἐγὼ

ἐπίσης, ἐὰν ἐτόλμων, ἤθελα βεβαιώσῃ ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἔτι ὠραιότερα εἶναι ὑπὸ τὴν μορφήν πελαργοῦ παρὰ τὴν φυσικὴν.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Καλῖφης καὶ ὁ Βεζύρης αὐτοῦ σιωπῶντες ἀντεπέδιδον φιλοφρονήσεις, οἱ δύο πελαργοὶ ἐπλησίασαν, ἔσπευσαν δὲ καὶ αὐτοὶ νὰ πλησιάσωσιν αὐτοὺς, καὶ πρὸς μέγαν θαυμασμόν των ἤκουσαν τὴν ἀκόλουθον συνδιάλεξιν.

— Καλημέρα σας κυρία μακροσκελοῦ, πολλὰ πρῶτ' ἐξυπνήσατε σήμερον.

— Ἄ! σεῖς εἰσθε γειτόνισά μου, ὦ, πολὺ τὸ χαίρομαι ὅτι σὰς βλέπω. Ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ προγευματίσετε μαζί μου, δύναμαι νὰ σὰς προσφέρω τὸν ἡμῖσιν τούτων βάτραχον.

— Εὐχαριστῶ, ἀκριβή μου, δὲν πεινῶ, δι' ἄλλο τι καὶ ὄχι νὰ προγευματίσω ἤλθα ἐδῶ. Οἱ γονεῖς μου δίδουν μέγαν χορὸν τὸ ἑσπέρας, καὶ ἐπειδὴ ἀνάγκη πᾶσα νὰ χορεύσω ἤλθα νὰ γυμνασθῶ ὀλίγον τὴν π ὁ λ α ν.

Ἡ νέα λοιπὸν πελαργὸς ἤρχισε τότε νὰ πηδᾷ μετόσον κωμικὸν τρόπον, νὰ λαμβάνῃ τοσοῦτον σκιαγραφικὰς θέσεις, ἱσταμένη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς ἐπετερυγίζετο με τοσαύτην κωμικὴν χάριν, ὥστε ὁ Χασὶδ καὶ ὁ Βεζύρης αὐτοῦ ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκστατικῶς, καὶ ἀκούσας τις γέλως ἐξέφυγε τοῦ ράμφους των.

— Ἄ! τί ἀστεῖον· ἐκράυγασεν ὁ Καλῖφης, κρίμα! τὰ ἀνόητα ταῦτα ζῶα ἐξηγριώθησαν ἀπὸ τοὺς γέλωτας ἡμῶν, διότι ἀφοῦ ἐχόρευσαν ἴσως ἤθελον καὶ ψάλλει...

Ἐν τῷ ἅμα ἐνθυμήθη, ὅτι τοῖς ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ γελάσωσιν.

— Ὡ δυστυχία! τὸ ἀστεῖον ἤθελε μοὶ καταστῇ λυπηρώτατον, ἐὰν ἐπέπρωτο νὰ μένω διὰ βίου ὑπὸ τοιαύτην μορφήν.

Ἐστράφη πρὸς ἀνατολὰς, ἐπροσπάθησε νὰ προσφέρῃ Μ ο υ . . . μ ο υ . . . Ἄλλ' ὦ θλίψις! μὴτ' αὐτὸς, μὴτ' ὁ Μανσὸρ ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλέσωσι τὴν μαγικὴν λέξιν.

Γ'.

Οἱ ταλαίπωροι πελαργοὶ περιεπλανῶντο μελαγχολικῶς τὰς πεδιάδας. Ἐν τῇ θλίψει των ἠγνόουν τί ἐμελλαν νὰ γίνωσι καὶ τί νὰ πράξωσιν. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐλπίσουν, ὅτι ἤθελον τοὺς ἀναγνωρίσει εἰς Βαγδάτιον, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀνεγνωρίζοντο, ἔστεργον ποτὲ ἓνα πελαργὸν διὰ Καλῖφην.

Πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας διέμενον εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς πόλεως, ἐκ καρπῶν τινων διατρεφόμενοι, τοὺς ὁποίους ἐνεκα τοῦ μακροῦ ράμφους των ἐδυσκολεύοντο νὰ τρώγωσιν, ἐπροτίμουν ὁμοῦς ταύτους τῶν βατράχων. Καθ' ἐκάστην, ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ παλατίου, θεωροῦντες ἐκεῖθεν τὰ διατρέχοντα. Τὴν πρώτην ἡμέραν παρετήρησαν μεγάλην κατῆφειαν, καὶ τινὰ ἀνησυχίαν, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ἀρχόντων τε καὶ τοῦ λαοῦ· τὴν δευτέραν, τὰ πρόσωπα ἐφαιδρύνθησαν, καὶ τὴν τρίτην, εἶδον μετὰ πομπῆς πορευομένην λαμπράν τινα συνοδίαν. Ἐφ' ἐνὸς πλουσιῶς ἐπεστρωμένου ἵππου ἐφέρετο ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος διὰ μακροῦ ἐπανωφορίου, ἐρυθροῦ καὶ ἱχθυοσποταφασμένου· λαμπρὰ συνοδία περιστοίχιζεν αὐτόν, πᾶσα δὲ ἡ πόλις τοῦ Βαγδατίου, τὸν ἠκολούθει διὰ κραυγῶν, ζήτη ὁ Μίρζας! ζήτη ὁ Καλῖφης ὡμῶν! Οἱ δύο δὲ ταλαίπωροι πελαργοὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὡς ἐξουθενημένοι.

— Καταλαμβάνεις τώρα Μανσόρ, διατί είμαι ὑπὸ ταύτην τὴν μορφήν; Ὁ Μίρζας οὗτος εἶναι υἱὸς τοῦ πλέον θανασιμοῦ ἐχθροῦ μου. τοῦ διαβοῦτου ἐκείνου μάγου! Κασνοῦρ, ὅστις ὤμοσεν αἰώνιον κατ' ἐμοῦ μῖσος, δὲν ἀπώλεσα ὅμως εἰσέτι πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, πιστὲ τῆς δυστυχίας μου σύντροφε, ἃς πετάξωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προφήτου, ἵσως ὁ ἅγιος οὗτος τόπος διαβρῇξαι τὴν κατέχουσαν ἡμᾶς μαγείαν.

Καὶ οἱ δύο πελαργοὶ ἐπέταξαν πρὸς τὴν Μεδίναν.

— Ὡ αὐθέντα, ἐκραξεν ὁ Βεζύρης, ὕστερον ἀπὸ πολλῶν ὥρων κοπῶδες πέταμα, πολὺ βιάζεσθε, ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἀκολουθήσω. Πρὸς τούτοις ἀρχίζει νὰ νυκτώνῃ, καὶ νομίζω ὅτι ἤθελεν εἶσθαι φρονιμώτερον νὰ εὕρωμεν κατάλυμά τι διὰ τὴν νύκτα ταύτην.

Ὁ πελαργὸς Χασίδ, ἐνοστιμεύθη τὴν πρότασιν τοῦ ὑπηρέτου του, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐτράπησαν καὶ οἱ δύο εἰς ἀνέυρεσιν κατάλυματος. Πάραυτα παρετήρησαν ἄπειρα ἐρείπια, καὶ κατευθύνθησαν μὲ σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσῃσιν ἐκεῖ. Τὰ ἐρείπια ταῦτα ἐφαίνοντο ὡς λείψανα παλαιῶν τινος πύργου, ὡς ἐκ τῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ διακρινόμενων ὑποστύλιων καὶ ὥραιων τινῶν θαλάμων καὶ διαδρόμων, ἅτινα ὁ χρόνος δὲν εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου καταστρέψει. Οἱ δύο μας λοιπὸν πελαργοὶ διέτρεχον τὰ ἐρείπια διὰ νὰ τύχῃσι τέλος μέρος τι ἵνα τοποθετηθῶσι. Πάραυτα ὁ Μανσόρ ἔστη, διότι παραδοξὸς τις θόρυβος προσέβαλε τὴν ἀκοήν του.

— Χαριέστατε δέσποτα, εἶπε μὲ σιγαλέαν φωνὴν πρὸς τὸν Καλίφην σείρων αὐτὸν ἡσυχῶς διὰ τοῦ ῥάμφους του, ἐὰν δὲν ἦτον ἀνοησία εἰς ἓνα μέγα Βεζύρην καὶ πρὸ πάντων εἰς ἓνα πελαργὸν νὰ φοβῇται πνεύματα, ἤθελα εἰπῇ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἤκουσα γογγισμοὺς συνάμα καὶ στεναγμούς.

Ὁ Χασίδ ἔστη καὶ ἠκροάσθη, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤκουσε γογγισμοὺς καὶ ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς τὸ ἐξήρχοντο μέρος, ὁ Μανσόρ ὅμως ἐκράτει αὐτὸν καὶ τὸν παρέκλινε νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ ἐκ νέου. Πᾶσα παράκλησις τοῦ ὑπῆρχεν ἀνωφελής. Ὁ Καλίφης ὅστις ὑπὸ τὸ πτέρωμα ἑνὸς πελαργοῦ ἡσθάνετο ἀλλοῦσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ ῥάμφους τοῦ Βεζύρη, ἀφείς τινα πτερὰ, καὶ ἀφοῦ διέτρεξε μακρὺς διαδρόμους, ἐφθασεν ἐμπροσθεν μιᾶς ἡμικλείστου θύρας, δι' ἧς διέσρευον λυγμοὶ καὶ ὀρῆνοι. Ὁ Χασίδ ὥθησε τὴν θύραν διὰ τοῦ ῥάμφους του καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, καταπλαγείς εἰς τὴν θέαν σωματώδους τινὸς γλαυκὸς πρὸς τινα γωνίαν ἱσταμένης. Ἀφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τοῦ κυρτοῦ ῥάμφους τῆς. Ὅταν λοιπὸν παρετήρησε τὸν Καλίφην ἐκραξε κραυγὴν χαρᾶς, ἀντηχήσασαν καθ' ὅλον τὸν πύργον, ἐσπόμενως χαριέντως διὰ τῶν πτερυγῶν τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ πρὸς μέγα τῶν πελαργῶν θαυμασμόν, διότι καὶ ὁ Μανσόρ ἦλθε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ αὐθέντου του, εἶπε πρὸς αὐτοὺς εἰς καθαρὰν ἀραικίην.

— Καλῶς ἦλθατε, δι' ἐμὲ εἰσθε καλὸς οἰωνός, ἡ δὲ ἀπελευθέρωσίς μου πλησιάζει· διότι μοὶ ἐπροφάνετο ὅτι ἡ εὐτυχία μου θέλει μοὶ ἀνηγγεληθῇ ἀπὸ πελαργούς.

Ὁ Καλίφης μόλις συνελθὼν τῆς ἐκπληξέως του, ἔκρυψε μέχρις ἐδάφους τὸ μακρὺ ῥάμφος του, διέθεσε κομπῶς πως τοὺς λεπτοὺς πόδας του καὶ ἐλάλησεν οὕτω,

— Φίλη μου γλαῦξ, ἐὰν πρέπῃ νὰ πιστεύσω τοὺς λόγους σου, βλέπω ὅτι καὶ σὺ μετέσχες τοῦ εἶδους τῆς

δυστυχίας μου. Ἀλλοίμονον ὅμως! ἡ ἐλπίς σου θέλει ψευθεθῇ, διότι ἡμεῖς δὲν ἠλθομεν ἐνταῦθα ἵνα σὲ σώσωμεν, καθὼς καὶ σὺ αὕτῃ θέλεις ἐννοήσῃ τὴν ἀδυναμίαν μας, ὅταν μάθῃς τὴν ἱστορίαν μας.

Τότε ὁ Καλίφης διηγῆθη ὅ, τι γνωρίζομεν.

Δ'.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν λόγον του, ἡ γλαῦξ τὸν εὐχαρίστησε καὶ διηγῆθη ἐπίσης πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν της.

— Εἶμαι μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Ἰνδιῶν. Ἡμέραν τινὰ ὁ κακὸς τροπος μάγος Κασνοῦρ ἦλθε καὶ μ' ἐζήτησεν εἰς γάμον διὰ τὸν υἱόν του Μίρζα. Ὁ πατήρ μου ὥμως ὅστις ἦτον ἀνὴρ βίαιος ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖσε βαρβάρως, ἀλλὰ τὸ παρωργισμένον τέρας ὤμωσεν ἐκδίκησιν. Ἐσπέραν δὲ τινα ἀπελάμβανον δρόσον εἰς τοὺς κήπους τοῦ πατρός μου, ἡ ἡμέρα μοὶ ὑπῆρξε ἐνοχλητική, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχα ἀνάγκην νὰ πῶ τι, δοῦλος δὲ τις μοὶ παρουσίασεν ἀναψυκτικόν τι ποτόν. Μόλις τὸ ἔθεσα εἰς τὰ χεῖλή μου καὶ πάραυτα μετεμορφώθη εἰς τὴν εἰδεχθῇ ταύτην μορφήν ὡς ἐκ τοῦ τρόμου μου δὲ ἐλειποθύμῃσα, καὶ ὅποταν συνῆλθον εἰς ἑμαυτὴν εὐρέθην ἐντὸς τοῦ θαλάμου τούτου.

Ἴδου ἡ κατοικία σου, μοὶ εἶπεν ὁ Κασνοῦρ μὲ φρικτὴν φωνήν, καθ' ὅλον τὸν βίον σου, θέλεις εἶσαι ἀντικείμενον φρίκης, προσέτι καὶ μεταξὺ τῶν ζώων, ἐνὸς αὐτῶν δὲν συγκατατεθῇ νὰ σὲ νυμφευθῇ ὑπὸ τὴν εἰδεχθῇ ταύτην μορφήν.

Πολλοὶ παρῆλθον μῆνες, ἐκ τῆς ἀποτροπαίου ἐκείνης ἡμέρας, καὶ διάγω ἐνταῦθα τὸν θλιβερόν καὶ μονήρη βίον μου. Ἡ δὲ ὡραία φύσις δι' ἐμὲ εἶναι μὴ δὲν, εἶμαι τυφλὴ τὴν ἡμέραν, τότε δὲ μόνον πίπτει τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου κάλυμμα, ὅποταν ἡ σελήνη διὰ τῶν ὠχρῶν αὐτῆς ἀκτίνων, φωτίζει τὰ ἐρείπια ταῦτα.

Ἡ γλαῦξ ἐσιώπησεν, ἀποσπογγίσασα ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν πτερυγῶν της· ἡ διήγησις εἶχεν ἀνανεώσει τὰς θλίψεις της, καὶ τῆς ἀπέσπα νέα δάκρυα.

Ὁ Καλίφης ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, βυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Μεταξὺ ἡμῶν, εἶπε τέλος, ὑπάρχει μυστηριώδης τις σχέσις, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ διαλύσωμεν τὸ αἶνιγμα τοῦτο;

— Γνωρίζω ἵσως, ἐν μέσον, νὰ μᾶς ἐξάξῃ τῆς κακῆς ταύτης συμφορᾶς, ἐκραξε πάραυτα ἡ γλαῦξ, ὁ κακὸς τροπος μάγος, ὅστις τοσαῦτα ἔπραξεν εἰς ἡμᾶς κακὰ, ἔρχεται ἐνταῦθα ἅπαξ τοῦ μηνὸς συνωδευμένος ὑπὸ τῶν φίλων του. Συνέρχονται δὲ εἰς ἓνα πλησίον τοῦ θαλάμου τούτου διάδρομον. Πολλὰκις ἤκουσα αὐτοὺς διηγουμένους τὰς κακὰς πράξεις, ἃς πράττουν εἰς τὸ διάστημα τοῦ μηνός. Ἰσως λοιπὸν ἀκούοντες καὶ πάλιν, θέλομεν ἐλευθερωθῇ, μανθάνοντες ἢ ἐλθμονήσαστε μαγικὴν λέξιν.

— Ὡ, τὴν φιλότιμην πριγκιπέσαν, ἐκραύγασεν ὁ Καλίφης γενόμενος παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, εἶπέ με τάχιον ἐὰν θὰ ἔλθωσιν.

Ἡ γλαῦξ ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν.

— Πρὶν σοὶ ἀποκριθῶ, εἶπεν τέλος, μὴν εὕρης κακόν, νὰ θέσωμεν μίαν συμφωνίαν.

— Πρόσταξε καὶ θέλω ὑπακούσει.

— Ἡ συμφωνία αὕτη εἶναι, ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν, πρέπει νὰ μοί προσφέρῃ τὴν χεῖρα του, καθ' ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἀνυπόμονος, νὰ ἐλευθερωθῶ τοῦ τρομεροῦ τούτου περικαλύμματος, καὶ ἐνόςου ἀνὴρ τις δὲν μὲ νυμφευθῇ ὑπὸ τοιαύτην μορφήν, εἶμαι καταβεδνικασμένη νὰ τὴν διατηρῶ.

Οἱ δύο πελαργοὶ ἐξεπλάκησαν εἰς τὴν πρότασιν.
— Μανσὸρ, εἶπε χαμιλῇ τῇ φωνῇ, ὁ Καλὶφης πρὸς τὸν Βεζύρην του, ἐμποδίζων αὐτὸν διὰ τῆς πέφυγός του, καθ' ἣν σιγμὴν ἐκεῖνος ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, βεβαίως, ἐκ πρώτης ὄψεως· εἶναι θλιβερά πρότασις, τὸ νὰ εἶναι τις σύζυγος τοῦ δυσειδούς τούτου ζώου, ἀλλὰ πρὸς χάριν τῆς φιλίας μας καὶ ἵνα σωθῶμεν ἀμφοτέρωτεροι πρέπει νὰ τὴν νυμφευθῇς.

— Πῶς; ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἔντρομος ὁ Βεζύρης, θέλεις νὰ μοί ἀποσπάτῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ γυνή μου δταν ἐπιστρέψω οἶκαδε; Προστούτοις εἶμαι γέρον καὶ παρηκμαχὸς, ἐνῷ ἀπεναντίας οὐ μείζ, αὐθέντα, εἴθε νέος καὶ ἄγαμος, καὶ κατὰ συνεπειαν, δυνασθε καλὸν ἐμοῦ, νὰ νυμφευθῇτε μίαν νέαν καὶ εὐμορφον πριγκίπισσαν.

— Τίς μὲ βεβαιώνει ὅτι εἶναι νέα καὶ εὐμορφος; εἶπε, καὶ κατέρριψε θλιβερῶς ὁ Καλὶφης τὰς πέφυγας του. Εἶναι ἀπαράλλακτον ὥς νὰ θέσῃς αἰλουρον ἐντὸς τοῦ θυλακίου σου.

Μολοντοῦτο βλέπων ὅτι ὁ Μανσὸρ ἐπρότιμα νὰ μένῃ διὰ βίου πελαργὸς ἢ νὰ συζευχθῇ τὴν γλαῦκα, κατεπεῖσθη νὰ τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του.

Ἡ γλαῦξ ᾤδηγησε τοὺς δύο πελαργοὺς εἰς τι μέρος ὅπου διὰ μέσου μίας χαράδρας τὰ πάντα ἡδύναντο καὶ ν' ἀκούωσι καὶ νὰ βλέπωσι χωρὶς νὰ ἔχωσι τὸν φόβον μὴ τοὺς παρατηρήσωσι.

Τῷ ὄντι, εἰς τινὰ μεγαλοπρεπῶς ὠραισμένην αἰθουσαν, μέγας ἀριθμὸς λυχνιῶν διαφόρων χρωμάτων ἀντικαθίσταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· εἰς δὲ τὸ μέσον ὑπῆρχε τράπεζα γέμουσα παντοειδῶν καὶ ἐπιζητητῶν σαργητῶν, περὶ δὲ τὴν τράπεζαν ταύτην ὑπῆρχε καλθακόν τι ἀνάκλιτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤλθον καθίσαντες πολλοὶ ἄνθρωποι. Οἱ πελαργοὶ ἀνεγνώρισαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν ἐμπορον, ὅστις τοῖς εἶχε πωλήσει τὴν κένιν. Ὁ Κασνοῦρ ἤρχισε νὰ διηγῆται πρὸς αὐτοὺς, τὸ ὅποιον ἐπαίξε τέχνασμα εἰς τὸν Καλὶφην τοῦ Βαγδατίου χωρὶς νὰ παραλείψῃ καὶ τὴν μαχικὴν λέξιν.

Οἱ πελαργοὶ τοσοῦτον ἐχάρησαν ἀκούσαντες τὸ περίφημον Μοιτάβορ, ὥστε ἔσπευσαν παντὶ σθένει τρέχοντες νὰ ἐξέλθωσι τῶν ἐρεπίων καὶ ἢ ταλαίπωρος γλαῦξ μετὰ κόπου πολλοῦ ἡδυνήθη νὰ προφθάσῃ αὐτοῦς. Ὅταν δ' ἐξῆλθεν, ὁ Καλὶφης τὴν εὐχαρίστησεν, ὥς διασώσασα τὴν ζωὴν του, καθὼς καὶ τὴν τοῦ Μανσὸρ καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ εὐχαρίστως τὴν χεῖρα του εἰς ἀνταμοιβήν.

Ἐπομένως στραφεὶς πρὸς ἀνατολὰς καὶ προσκλίνας τρίς, ἐπρόφερε καθαρῶς, Μοιτάβορ. Ἐν τῷ ἅμα ἀνέλαβον τὴν πρώτην μορφήν των, ἐπὶ δὲ τῆς ἐκχύσεως τῆς χαρᾶς των, ὅτε δεσπότης καὶ ὁ ὑπῆρέτης, πότε γελῶντες, πότε κλαίοντες, ἐνηγκαλίσθησαν καὶ συνέθλψαν ἀλλήλους.

Τίς δύναται ὁμως νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκστασιν καὶ τὴν χαρὰν αὐτῶν, ὅταν ἴδον ἐμπροσθέν των μίαν νέαν καὶ ὠραίαν πριγκίπισσαν, μεγαλοπρεπῶς ἀνδεδυμένην, ἥτις παρουσίασα χαριέντως πρὸς τὸν Καλὶφην τὴν χεῖρά της, τῷ εἶπεν μειδιώσα.

— Δὲν ἀναγνωρίζετε πλέον τὴν γλαῦκα σας;
Ὁ Χασίδ, ὑπερχαίρων, διὰ τὴν χάριν καὶ ὠραιότητα αὐτῆς, ἀπήντησε φιλαρέσκως, ὅτι ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία του ἡτῆρξεν ὅτι ἐχ-ημάτισε πελαργός.

Διευθύνθησαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὸ Βαγδάτιον. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Καλὶφου ἐπρόξενεσε μέγιστον θόρυβον, διότι πάντες ἐνόμιζον αὐτὸν τεθνεῶτα, ἀλλ' ὁ λαὸς ἐπανευρῶν τὸν ὑπεραγαπητὸν του αὐθέντην, ἐώρτασε τὴν ἐπάνοδόν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) Δ. Β.

Η ΠΥΞΙΣ. (*)

Ὁ μαγνήτης εἶναι οὐσία σιδηροῦχος, ἔχουσα τὴν ιδιότητα τοῦ ἐλκύειν τὸν σιδηρον, εἰ δὲ Σίναϊ ἀποκαλοῦνται αὐτὸν Τσου-χὺ, τοιούστιν ὁ ἀγαπῶν τὸν σιδηρον, εἰ Ἕλληες δὲ καὶ λαῖνοι ὀνομαζοῦσιν αὐτὸν τὸ συνηθέστερον μαγνήτην ἐκ τοῦ ὀνόματος Μαγνησίας, πόλεως λυδικῆς, ὅπου εὕρισκοντο τὰ διασημότερα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αὐτοῦ μεταλλεῖα. Ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ αὐτοῦ παρήχθη ἡ λέξις μαγνητισμός, πρὸς ἐνδείξιν τῶν χαρακτηριστικῶν ιδιοτήτων τοῦ μαγνήτου.

Καὶ ὁ μαγνήτης οὐχὶ μόνον ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἐλκύειν τὸν σιδηρον, ἀλλὰ μεταδίδωσι καὶ τῷ σιδηρῷ τὴν αὐτὴν αὐτὴν δύναμιν, διότι ἂν ἐξαρτηθῇ βελὸν ἀπὸ μαγνήτου, ἡ βελὸν αὕτη λέγεται τότε μαγνητισμένη, καὶ δύναται ὡσαύτως νὰ ἐλκύσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ ἄλλην βελὸν εἰς ἣν μεταβιβάξῃ τὸν μαγνητισμὸν αὐτῆς.

Ἐὰν δὲ τις θέσῃ μετὰ δεξιότητος μαγνητισμένην βελὸν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, αὕτη ἐπιπλέει, καὶ ἡ ἑτέρα τῶν ἄκρων αὐτῆς στρέφεται σταθερῶς πρὸς βορρᾶν, κατὰ τρόπον ὥστε ἡ διεύθυνσις τῆς βελὸν αὐτῆς δείκνυσιν τὸν καλούμενον μαγνητικὸν πόλιν μὲσημβρινόν, αἱ δύο δὲ ἄκραι καλοῦνται πόλοι τῆς βελὸν.

Ἐὰν προσέτι, εἰς τὴν ἄκραν τὴν πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένην προσαχθῇ τὸ ἄκρον ἄλλης βελὸν μαγνητισμένης, στρεφόμενον ὡσαύτως πρὸς βορρᾶν, αἱ δύο ἄκραι συναποθῶνται, ἐνῷ συνέλκονται, ἔαν πρὸς τὸν βόρειον πόλον τῆς μίας προσαχθῇ ὁ νότιος τῆς ἑτέρας.

Μεταξὺ δὲ τῶν ιδιοτήτων τοῦ μαγνήτου, λέγουσιν ἡμῖν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων συγγραφέων, ἡ ἑλξις, γνωστὴ κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, μόνον θὰ παρατηρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀλλὰ διὰ τῶν συνωδῶν μαρτυριῶν τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Λουκρητίου καὶ τοῦ Πλινίου, βλέπομεν ὅτι ἡ κοινωνιστικὴ δύναμις τοῦ μαγνήτου παρατηρήθη ὡσαύτως ὑπὸ τῶν

(*) Ὅρα καὶ περὶ ἄλλων τοιούτων ἐφευρέσεων, ὡς τοῦ τηλεσκοπίου, τοῦ αεροστάτου, τοῦ ἀλεξικεραυνοῦ, τὰ προηγηθέντα φυλλάδια τῆς Εὐτέρης.